

20 let Sindikata Glosa na Zavodu Republike Slovenije za varstvo narave

Živo se spominjam 10. zбора članov Sindikata Glosa na Zavodu Republike Slovenije za varstvo narave v novembru 2015, kot bi bilo včeraj, bilo je zelo zanimivo. Na povabilo njegove predsednice in tudi podpredsednice krovnega Sindikata kulture in narave Slovenije Glosa **Martine Stupar** smo se pod geslom »Prva Glosina desetka! Prav je, da jo obeležimo in ob tej priliki tudi povemo, kakšen sindikat si želimo in kaj od njega pričakujemo.« zbrali pred Postojnsko jamo, si ogledali zbirko EXPO Postojnska jama kras, nato pa zasedali na Smrekarjevi domačiji v Grobišču pri Prestranku. (Dobro, da v tem primeru *nomen est omen* ne drži.)

Od tedaj je pretekla nova Glosina desetka; dve desetletji sta, skladno z modrostjo "ure tečejo počasi, leta pa beže", minili kot bi trenil ...

Dvajset let delovanja Sindikata Glosa na Zavodu Republike Slovenije za varstvo narave predstavlja pomemben mejnik, ki presega zgolj številko. Je zgodba o sodelovanju, vztrajnosti in predanosti zaposlenih, ki so v vseh teh letih skrbeli, da je glas strokovnih delavcev slišan, spoštovan in upoštevan.

Ko je bil sindikat ustanovljen, je bil njegov glavni namen jasen: zagotoviti, da imajo zaposleni na zavodu močnega sogovornika pri vprašanih delovnih pogojev, plač, organizacije dela in strokovnega razvoja. V dveh desetletjih se je ta vloga samo še okrepila. Glosa je postala prostor, kjer se izmenjujejo ideje, rešujejo izzivi in gradijo mostovi med delavstvom ter vodstvom.

V tem času je sindikat sodeloval pri številnih pomembnih procesih – od oblikovanja sistemizacij in pogajanj o plačah do zagovarjanja strokovnih stališč, ki so ključna za kakovostno delo na področju varstva narave. Prav tako je bil in ostaja pomemben partner pri prizadevanjih za boljše razumevanje naravovarstvene stroke na državni ravni in v širši javnosti.

A 20 let ni le zgodovina pogajanj in dokumentov. Je tudi zgodovina ljudi. Sindikat je bil prostor solidarnosti, medsebojne podpore in skupnosti. V kriznih trenutkih je znal stopiti skupaj, v dobrih pa je znal praznovati dosežke. Mnogi člani in članice so v njem našli varno okolje, kjer so lahko izrazili svoje skrbi, predloge in ambicije.

Danes, po dveh desetletjih, je Sindikat Glosa na Zavodu Republike Slovenije za varstvo narave zrela organizacija, ki razume, da se svet dela spreminja, da se naravovarstveni izzivi poglobljajo in da je vloga zaposlenih pri varovanju narave pomembnejša kot kadarkoli prej. Prav zato ostaja sindikat nepogrešljiv partner: pri oblikovanju boljših pogojev dela, pri krepitvi strokovnosti in pri skrbi za to, da naravovarstvena stroka ohranja svojo integriteto in poslanstvo.

Naj bo naslednjih 20 let enako pogumnih, ustvarjalnih in povezanih. Naj bo sindikat, ki mu deveto leto zapored zelo uspešno predseduje **Matej Demšar**, ki je tudi podpredsednik Sindikata kulture in narave Slovenije Glosa, še naprej prostor, kjer se sliši glas zaposlenih in kjer se skupaj gradi prihodnost, ki bo dobra tako za ljudi kot za naravo.

Za zaključek pa pometanje pred svojim pragom Martine Stupar izpred ducat let, ki nam more/mora biti v spomin/opomin.

Mitja Šuštar

PRED SVOJIM PRAGOM

Martina Stupar, predsednica sindikata Glosa ZRSVN

Brezvoljnost cepljena na sebičnost je ugotovitev, ki po mnenju enega od članov Glavnega odbora sindikata Glosa opisuje nekatere vzroke za današnje stanje duha v Sloveniji. Enako bi lahko rekli, da je to vzrok za zmanjševanje članstva v sindikatu. Iz egocentričnega vidika osebka se v sindikatu resnično ne izplača biti, saj so vsi ukrepi, ugodnosti in pravice, ki jih izborijo sindikalni pogajalci enaki za vse. Je pa že bolje tisti 1% plače, kolikor znaša mesečna sindikalna članarina, nameniti za kaj pametnejšega. Kaj torej ponuditi zaposlenemu, da se včlani v sindikat? Življenjsko zavarovanje, obdarovanja ob praznikih, popuste v trgovinah,... Moje mnenje se vedno bolj obrača v smer, da nič. Nič novega, mislim. Le en ukrep bi bil dovolj in sicer, da bi vse kar je s socialnim dialogom pridobljeno veljalo izključno in samo za člane sindikata. Temu, da se ne želimo izpostavljeti in čakamo, da se bodo razmere uredile, radi pa se jezimo in kritiziramo ter pametujemo, pa ni nič drugega kot brezvoljnost. Prizma sebičnosti je močnejša od solidarnosti, to sedaj na žalost že vemo. Očitno pa še ne vemo, da je to izključno kratkoročna naložba. Postavimo si torej ogledalo in se vprašajmo, ali sem tisti ki brezvoljno čaka, ali tisti ki odgovorno sodeluje. Ko se bomo zbudili in ne bo več sindikatov niti socialnega dialoga, le še privilegirani posamezniki, ki nam bodo narekovali vsakdan, bo prepozno.

Ne glede na zgoraj zapisano pa lahko ugotovim, da smo pri nas večinoma le nekoliko drugačni. Da smo še vedno kolektiv z visokim članstvom v sindikatu Glosa in delujemo povezovalno in konstruktivno. To se nenazadnje kaže v uspešnem delu Zavoda tudi v letošnjem letu, ko sta bili kriza in recesija verjetno najpogosteje uporabljeni besedi. Lahko bi tudi rekli, da se še počutimo varne in da imamo srečo, da brezvoljnosti in sebičnosti še nismo odprli vrat. Naj bo tako tudi drugo leto. Začelo se bo dobro, saj naj bi z januarско plačo dobili izplačilo dela razlike zaradi odprave tretje četrtine nesorazmerij. Zahvale seveda ne pričakuje nihče, je pa prav da povemo, da smo to izborili člani sindikatov. V prihajajočem letu nas čaka kar nekaj izzivov, najpomembnejši je Kolektivna pogodba za varstvo narave. Trudili se bomo naše resorno ministrstvo nekako prepričati, da je strokovno utemeljena s specifičnimi zahtevami in problemi, po drugi strani pa bi pomenila posebno priznanje in prispevek k spoštovanju, razumevanju in prepoznavanju področja varstva narave.